

som jeg sagde i Gaar, vil blive forskellig i de forskellige Kommuner. Det er om ikke en uløselig, saa dog en meget vanskelig Opgave og i og for sig ikke en naturlig Opgave for Kommunerne. Derfor vil vi, at Staten skal overtage denne Del af Reguleringen, og derigennem opnaar man jo at komme dem til Hjælp, som man vil komme til Hjælp gennem § 2-Reguleringen. Alle i denne Sal og for Resten ogsaa udenfor den, som overhovedet har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, er klare over, at denne Regulering, hvad enten den foretages af Staten eller af Kommunerne, er ganske utilstrækkelig for dem, der virkelig er vanskeligt stillede. Jeg har nylig læst et Referat fra et Møde angaaende dette Spørgsmaal, og dør udtalte en Socialdemokrat — og det er jeg fuldstændig enig med ham i —, at han foretrak, der reguleredes efter § 2, men at der var den Fejl derved, at de, der har Indtægter paa 3'000 Kr., faar ganske den samme Hjælp, som de, der kun har 1'000 Kr.s Indtægt. Det er jo rigtigt, at ved den almindelige Regulering er Hjælpen lige stor, for saa vidt Familierne er lige store, men alle er dog fuldstændig klare over, at den, der kun har 1'000 Kr.s Indtægt, maa have en Ekstrahjælp, hvis han skal komme igennem disse vanskelige Forhold. Det er derfor ganske klart, at hvad enten man lægger Lovforslaget her eller de Tanker, jeg skitserede i Gaar, til Grund, maa der — og det er ogsaa Ministerens Forudsætning med Lovforslaget i det hele taget — udover en almindelig Regulering foretages en supplerende Regulering af Kommunerne. Der skal altsaa være baade Skel og Grænse. Ministeren siger, Kommunerne kan sætte en almindelig Indtægtsgrænse enten uden at undersøge Forholdene nærmere, eller de kan undersøge hvert enkelt Forhold, men det er fuldstændig klart for Ministeren, at der skal en yderligere Hjælp til. Det er ganske rigtigt, og det er det, vi mener, skal være Kommunernes naturlige Opgave. Derfor henviste jeg til Litra b. og sagde, at her laa Kommunernes Opgave, og at Staten skulde overtage den Opgave, som Kommunerne har efter den nuværende § 2. Det mener jeg er klart udtrykt. § 2 bliver da med andre Ord overflødiggjort i den kommunale Lovgivning.

Det vil vise sig, og det har for øvrigt allerede vist sig, at saa snart det drejer sig om en almindelig Regulering, er der Tale om uhyre Summer. Jeg udtalte i Gaar, at vi accepterer det Beløb, som

her er foreslaaet til Reguleringer, dels af Staten, dels af Kommunerne, nemlig 81 Mill. Kr., og det slaar jo lige godt til, enten det er Staten eller Kommunerne, der regulerer. Ifølge de Oplysninger, vi har liggende for os, har Kommunerne ikke en Gang brugt det Beløb, de kunde bruge efter § 1, selv om man lægger sammen, hvad der er givet ud baade efter § 1 og efter § 2. Det viser altsaa, at i al Almindelighed har Kommunerne ikke haft Brug for disse Penge. Adskillige Kommuner, Hovedstaden og maaske forskellige Købstæder, har benyttet hele det Beløb, de kunde — ja, den højtærede Indenrigsminister ryster paa Hovedet, men det er ganske givet, at dersom samtlige Kommuner havde brugt det fulde Beløb, havde der været Kommuner, der havde faaet for lidt, det er sikkert, thi Kommunerne har ikke lige mange vanskeligt stillede, der skal hjælpes. Jeg føler mig personlig overbevist om, at her i København, hvor den største Rigdom er, findes ogsaa den største Fattigdom, og Trangen til Hjælp er derfor ogsaa størst her, men de allerfleste Landkommuner kan ikke sammenlignes med en Storby i saa Henseende. Det være nu, som det være vil. Her er stillet et Beløb af 81 Mill. Kr. til Raadighed, og det har vi accepteret. Hermed siger vi altsaa, at Staten foretager en Hovedregulering, og jeg nævnedes i Gaar to Varer, nemlig Brød og Smør. Naar jeg netop nævnedes dem, var det med velberaad Hu, ikke just fordi jeg mener, Staten skal indskrænke sig til at regulere disse to Varer, men fordi Brød og Smør og Brændsel, som jo ogsaa er indbefattet i Lovforslaget, er de tre allervigtigste Ting og i hvert Fald dem, vi kan faa. Hvad Prisen paa Sukkeret angaar, skal den ifølge Kornloven fra 1. Oktober nedsættes 8 Øre pr. Kilo under den nuværende Pris. Saaledes har vi jo afstemte Priser paa omtrent alle Livsfornødenheder. Og saa er det, jeg mener, at det er ikke andet, end hvad Kommunerne kan gøre, at de efter § 2 kan nedsætte Prisen paa de vigtigste Livsfornødenheder. Det er det, Kommunerne gør, naar de regulerer efter § 2, og derudover regulerer de saa yderligt Prisen paa andre Varer, Beklædningsgenstande, Lys og Brændsel, og hvad de mener, der er ganske særlig Trang til i denne eller hin Kommune. Saa det forekommer mig, at hvis det virkelig er et alvorligt Ønske, at man vil hjælpe det, man kalder „den lille Middelstand“, og som det er vanskeligt at trække Grænsen for, naar man kun har § 1, er den eneste rationelle Løsning